

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobkyně: **O. Y.,**
zastoupené Mgr. Ing. Janem Levým, Ph.D., advokátem
sídlem Štefánikova 249/28, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2021, čj. OAM-875/ZA-ZA11-VL16-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, podle kterého je opakovaná žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a proto bylo řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně v žalobě namítla porušení § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti nezbytné pro vydání rozhodnutí, resp. v rozporu s § 11a odst. 1 zákona o azylu nezjistil a fakticky se řádně nezabýval okolnostmi přípustnosti opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Zjištěné skutečnosti pak mylně interpretoval. Žalobkyně má za to, že z její strany dostatečně a věrohodně tvrdila okolnosti ve prospěch její opakované žádosti, zejména pro udělení doplňkové ochrany, neboť jí hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu opakovaného vyhrožování, poškozování jejího obydlí (zapálení dveří a vybití oken), byla přinucena se svého obydlí vzdát ve prospěch zločinecké skupiny vedené plukovníkem kriminální policie v T. Žalovaný se však těmito novými tvrzeními nezabýval, pouze de facto naznačil, že motivem žalobkyně byla legalizace jejího dalšího pobytu v ČR.
3. Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze obecně konstatuje, že žalobkyně uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a nechoty vrátit se tam. Nejsou však z něj patrné žádné úvahy, které žalovaného k uvedeným obecným závěrům vedly; žalovaný nezkoumal důvody neochoty žalobkyně vrátit se na U. Napadené rozhodnutí je šablonovité, fakticky se tedy obsahem výpovědi žalobkyně nezabývá. Žalovaný ani neuvedl, proč neshledal odůvodněným strach žalobkyně, ženy ve věku 65 let, ze skutečného nebezpečí vážné újmy. S odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ze dne 28. 2. 2008 ve věci rozsudku *Saadi proti Itálii*, stížnost č. 37201/06, žalobkyně namítla, že takový postup je s uvedeným rozsudkem v rozporu. Žalobkyně též upozornila na čl. 4 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, ze dne 13. 12. 2011 (tzv. kvalifikační směrnice), a dodala, že v jejím případě nejsou dány žádné důvody se domnívat, že pronásledování či způsobení vážné újmy se nebude opakovat. V případě žalobkyně je přitom s odkazem na další rozsudek ESLP ze dne 17. 11. 2020 ve věci *B a C proti Švýcarsku*, stížnosti č. 889/19 a č. 43987/16, vyloučena ochrana ze strany u. policie, neboť nebezpečí má právě původ přímo u policejního vlivného plukovníka. Ničím z uvedeného se přitom žalovaný nezabýval ani v řízení o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalovaný též porušil § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyni nebyla udělena doplňková ochrana, přestože pro to splňovala podmínky; i z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
4. Dále žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 5 Azs 40/2009, namítla, že žalovaný při pohovoru s ní nepostupoval tak, aby byl výsledek pohovoru dostatečně konkrétní pro účely posouzení úplnosti důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
5. Konečně, žalobkyně též namítla, že žalovaný porušil § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť pro napadené rozhodnutí použil pouze informace získané z vlastních zdrojů, nikoliv z různých zdrojů, ač je to jeho povinnost.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek. Odkázal přitom na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Žalovaný zopakoval, z jakých podkladů a skutečností při posuzování žádosti žalobkyně vycházel, a dále průběh řízení o první žádosti žalobkyně, včetně řízení před soudem. Ve věci žalobkyně neshledal přitom žádnou novou skutečnost

ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti. S odkazem na příslušnou judikaturu NSS zdůraznil, že v případě opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu se jedná o výjimku, ke které je nutno přistupovat restriktivně. Dále odkázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS, sp. zn. 3 Azs 6/2011, v němž se tento senát vyjádřil k obsahu odůvodňování rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný též připomněl smysl a účel možnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kterým je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele, a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. To však dle žalovaného není případ žalobkyně.

8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Městský soud v Praze rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne 4. 6. 2021, čj. 1 Az 15/2021-31, tak, že žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně byl uvedený rozsudek zrušen rozsudkem NSS ze dne 9. 8. 2021, čj. 6 Azs 197/2021-34, neboť zdejší soud rozhodl bez jednání, aniž by byly splněny zákonem vymezené podmínky, konkrétně, zdejší soud vydal rozsudek dřív, než žalobkyni uplynula lhůta podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
10. Nyní soud rozhoduje o žalobě žalobkyně podruhé. Protože žalobkyně původně též žádala o přiznání odkladného účinku žalobě, a soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval, neboť poprvé vyřídil věc s největším urychlením, soud i nyní věc vyřídil přednostně.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 18. 10. 2021, neboť žalobkyně takové projednání věci výslovně požadovala (viz č. l. 56 soudního spisu). Tím soud odstranil pochybení, které mu bylo vytčeno zrušujícím rozsudkem NSS sp. zn. 6 Azs 197/2021. K žádosti žalobkyně soud též ustanovil žalobkyni tlumočníci do jazyka ruského usnesením ze dne 20. 9. 2021, čj. 1 Az 15/2021-59. K výslovnému dotazu soudu u jednání žalobkyně potvrdila, že ustanovené tlumočníci rozumí dobře.
12. Při jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích a procesních návrzích.
13. Žalobkyně v žalobě k prokázání svých tvrzení navrhla důkaz správním spisem, správním spisem ve věci jejího syna D., svým výslechem a výslechem syna D. K návrhu důkazu spisem žalobkyně soud uvádí, že dle judikatury NSS krajský soud při posuzování žalob proti rozhodnutím správních orgánů správním spisem neprovádí důkazy, neboť je povinen ze správního spisu vycházet. Proto nebylo potřeba takto navržený důkaz provádět. Další návrhy důkazů (správním spisem a výslechem syna žalobkyně) soud považoval za nadbytečné, neboť skutkový stav zachycený v předloženém správním spisu ve věci

žalobkyně je opřen o dostatečné důkazy, kdy pro věc je především podstatné, jak byly zachyceny důvody žalobkyně pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Způsob zaznamenání a samotný obsah důvodů, z nichž žalovaný při posuzování opakované žádosti žalobkyně vycházel, přitom žalobkyně žádným způsobem nezpochybnila. Jiné návrhy důkazů žalobkyně ani žalovaný neuplatnili.

14. Soud při jednání dne 18. 10. 2021 provedl důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. Žalobkyně u výsledku krátkými a jednoduchými větami uvedla, že se do vlasti nemůže vrátit, protože se obává o sebe i o svou rodinu (ex-manžela a mladšího syna, kteří žijí v zemi jejího původu). K dotazům soudu uvedla, že o mezinárodní ochranu požádala až teď proto, že začali vyhrožovat jejímu ex-manželi, ten jí zavolal a řekl jí, že ať zařídí jakkoliv, aby to přestalo. Ex-manžel ze země neodjel, žalobkyně s ním nežije, nemá s ním kontakt a neví, proč také nepožádal o mezinárodní ochranu. Žalobkyně přijela do ČR za starším synem na biometrický pas; syn také žádal o mezinárodní ochranu. On žil v Praze, ona v Brně, poté co zjistila, že jí uplynula doba bezvízového pobytu, zavolala synovi a on s ní jel do Zastávky, aby tam požádala o mezinárodní ochranu. Před uplynutím doby platnosti bezvízového pobytu svou pobytovou situaci neřešila. Soud dále žalobkyni upozornil, že v žalobě namítala též svůj vysoký věk, proto se jí dotázal, čeho se s ohledem na její věk v souvislosti se svým návratem do vlasti obává. Žalobkyně odpověděla: „Všeho.“ Zástupce žalobkyně se v rámci výsledku žalobkyně dotázal, jaký byl její postoj po zamítnutí první žádosti, proč zůstala v ČR a co následovalo po rozhodnutí o první žádosti, jaké jsou důvody, pro které se nechtěla do vlasti vrátit. Žalobkyně odpověděla, že její postoj byl takový, že požádala znovu, začali vyhrožovat i jejím blízkým, a to bylo pro ní ještě horší, obraceli se na její příbuzné, bývalý manžel jí nejdříve volal, že zastavili jejich mladšího syna na ulici a oznámili mu, že nic neskončilo, a poté jí ex-manžel volal znovu, když byl fyzicky napaden. Žalobkyně uvedla, že po návratu vše začne znovu, budou si myslet, že bude chtít vše vymáhat zpět přes soud, ve vlasti nemá žádnou ochranu, bojí se soudních sporů. K dotazu soudu na podrobnější vysvětlení žalobkyně uvedla, že se bojí, že vyhrůžky znovu začnou, neboť když se vrátí, tak se pronásledovatelé budou bát, že s nimi zahájí soudní spory. K dotazu žalovaného v rámci výsledku, jak si mohla myslet, že když přijela do cizí země jen na cestovní pas, a pozval jí sem její syn, který sám byl žadatelem o azyl, může zde být libovolně dlouho jen na základě svého pasu, žalobkyně uvedla, že se o tom se synem nebavili a přijela sem svobodně. K dalšímu dotazu žalovaného, proč se neobrátila na nadřízené orgány policie v T. nebo na jiné instituce, které nemají sídlo v místě jejího bydliště, žalobkyně uvedla, že se bála, co by bylo. Vnitřního přesídlení nevyužila, protože by si jí našli všude. Mladší syn by se o ní nemohl postarat, protože je zdravotně (duševně) postižený. Starší syn s ní přesídlit nemohl proto, že konflikt byl tak vyhrocený. Žalovaný též žalobkyni upozornil na to, že i druhou žádost o mezinárodní ochranu podává v situaci, kdy na území ČR pobývá neoprávněně. Žalobkyně k tomu uvedla, že si není vědoma, že by zde byla i poté nelegálně, byla v azylových zařízeních. Žalovaný dále žalobkyni upozornil i na to, že její důvody, které uváděla ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu, a které uvádí nyní na jednání soudu, jsou zcela jiné, proto se dotázal, proč je neuvedla již v řízení o opakované žádosti, ale až před soudem. K tomu zástupce žalobkyně uvedl, že tomu tak není, že jak v žádosti o mezinárodní ochranu, tak v žalobě uváděla, že důvody její opakované žádosti je napadání jejího mladšího syna a bývalého manžela.

15. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy.
17. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
18. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona *[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
19. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona *[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
20. Podle § 3 správního řádu *[n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
21. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu, zejména s obsahem napadeného rozhodnutí, soud uvádí následující.
22. V daném případě žalobkyně brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o její žádosti rozhodnuto jako o nepřipustné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení. Tento závěr učinil i NSS např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, v němž se zabýval otázkou přezkumu rozhodnutí v situaci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) tehdy platného znění tohoto ustanovení zákona o azylu, a řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že „*[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“ Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc.
23. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně podala dne 18. 12. 2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě je mezi účastníky sporné, zda žalobkyně uváděla takové důvody své opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kterými byl žalovaný povinen se věcně zabývat, a nikoliv je odmítnout se závěrem o nepřipustnosti opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

24. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobkyně k důvodům své druhé žádosti uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli konfliktu jejího syna D. na U. Vyhrožují jemu i jí. Vyhrůžky se zdvojnásobily, začaly vyhrožovat i jejímu bývalému manželovi a synovi, který ve vlasti zůstal, také jej fyzicky napadají. Zabrali jejich dům, vyhrožují, že pokud se žalobkyně a její syn nevrátí zpět, budou jejího mladšího syna a exmanžela napadat dále. V rámci odpovědi na otázku žalovaného, zda tyto skutečnosti žalobkyně uváděla i v řízení o její předchozí žádosti, žalobkyně uvedla, že jejího bývalého manžela a jejího mladšího syna začali napadat až v létě 2020 (*tj. po vydání rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 3. 2019 v souvislosti s první žádostí žalobkyně – pozn. soudu*). Oni si na ní nějak našli české telefonní číslo a řekli, že se spletla, pokud si myslela, že jí v ČR nenajdou. V Brně žalobkyně vyřídila plnou moc pro bývalého manžela, aby jim mohl nemovitost předat (viz poskytnutí údajů k žádosti ze dne 30. 12. 2020).
25. K posouzení přípustnosti žádosti žalobce si žalovaný obstaral též podklady z předchozího řízení ve věci první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, kterou podala dne 6. 1. 2019. Žalobkyně k důvodům své žádosti tehdy uváděla, že její syn D. měl konflikt na U. v T. s plukovníkem kriminální policie. Napřed měl problémy D., pak odjel do ČR, a tyto problémy začala mít žalobkyně. Chodili lidé, vybíjeli jí okna, zapalovali dveře, znemožnili jí život, proto jí syn D. vzal. Jiné důvody nemá. (viz poskytnutí údajů k žádosti ze dne 11. 1. 2019).
26. Soud s ohledem na zjištěný skutkový stav doložený v předloženém správním spisu dospěl k následujícím právním závěrům.
27. Ustanovení § 10a bylo do zákona o azylu o písm. e) doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností od 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou ČR provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Opakované žádosti tak nejdříve podléhají předběžnému posouzení, kdy je posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka ve smyslu evropských předpisů, zejména ve smyslu směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Ze znění citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost ve smyslu shora uvedeném věcně projednat:
1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.
28. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli *jakékoli* nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Smyslem a účelem § 10a odst. 1 písm. e)

zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu, aby za splnění zákonem stanovených podmínek nemusel meritorně projednávat opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stanovené podmínky mají garantovat, že správní orgán bude povinen věcně přezkoumat jen ty opakované žádosti, které mají určitou přidanou hodnotu, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předcházející, a na druhé straně rovněž mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65).

29. Jak vyplynulo ze stručné rekapitulace obsahu správního spisu v bodech 25. a 26. výše, důvody žalobkyně k podání žádosti o mezinárodní ochranu ve druhé žádosti se od důvodů v první žádosti liší toliko v tom, že po vydání prvního rozhodnutí o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v létě 2020 se původně tvrzené výhrůžky ze strany jistých osob zintenzivnily a již dopadají i na jejího druhého syna a jejího bývalého manžela.
30. Žalovaný v rozhodnutí o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 8. 3. 2019 dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní či doplňkové ochrany. Hlavním důvodem její žádosti byla totiž dle zjištění žalovaného snaha legalizovat si v ČR pobyt, neboť zde žije její syn. K samotným konfliktům, kterým ve vlasti údajně čelila, žalovaný uvedl, že žalobkyně neuvedla žádný konkrétní incident či událost; o údajných původcích konfliktů hovořila pouze obecně bez dalších skutečností, čímž se dle názoru žalovaného snažila vytvořit jakékoliv relevantní důvody pro podání žádosti. Žalovaný proto žalobkyni mezinárodní ani doplňkovou ochranu podle žádného příslušného ustanovení zákona o azylu neudělil. Žalobkyně podala proti rozhodnutí o její první žádosti o mezinárodní ochranu žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který žalobu zamítl rozsudkem ze dne 24. 4. 2020, čj. 29 Az 5/2019-29. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 25. 5. 2020. Žalobkyně přitom nevyužila možnosti podat proti uvedenému rozsudku kasační stížnost.
31. Krajský soud v Hradci Králové přitom při posouzení žaloby žalobkyně proti rozhodnutí o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl v bodě 20. citovaného rozsudku, který je veřejně přístupný na www.nssoud.cz, toto: „*Soud je shodně se správním orgánem přesvědčen, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je účelového charakteru. Žalobkyně popsala prakticky zcela nekonkrétní obtíže, zejména co do jejich případných původců. Jak sama sdělila, sousedé jí řekli, že oni jí žádné naschvály neprovádějí a jiné osoby neviděla, o jejich původu se pouze domnívá. Pro pomoc a případné vyšetření věci se nikam neobrátila, ač k svému tvrzení o plukovníkovi kriminální policie nezná ani jeho jméno a jeho pracovní pozici popsala zcela nevěrohodně. Pokud by však taková osoba měla být původcem tak vážných obtíží, pro které by volila vycestování z vlasti, soud je přesvědčen, že by jméno i zaměstnání takové osoby dobře znala, minimálně od svého syna. V daném případě tak nepochybně nastala situace, kdy soud je nucen na základě vlastní výpovědi žadatelky konstatovat, že její příběh je účelový. Nelze přehlédnout ani fakt, že žalobkyně zjistila, že již dávno měla vycestovat a tedy využila možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu za účelem další legalizace svého pobytu, neboť pokud by její obavy byly reálné, jistě by se o pomoc na zdejším území obrátila bezprostředně po svém příjezdu. Obdobné situace již opakovaně řešila judikatura českých soudů, zejména pak obdobné otázky opakovaně vyřešil NSS, např. v rozhodnutích ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003, či ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005.*“ (podtržení doplnil zdejší soud).

32. Žalovaný při posuzování druhé žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochranu tedy nejdříve provedl srovnání důvodů pro podání žádosti v obou případech, kdy dospěl k závěru o naprosto stejných motivech žalobkyně pro podání druhé žádosti, a to synovy osobní spory ve vlasti a s tím související obavy z jednání soukromých osob vůči ní a jejímu synovi. Z opatřených relevantních a aktuálních informací o U., zejména z informace ze dne 8. 8. 2020, U. – Hodnocení U. jako bezpečné země původu, a Informaci OAMP ze dne 25. 4. 2020 – Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, pak zjistil, že na U. nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobkyně, tedy od 8. 1. 2019, případně od doby ukončení řízení na příslušném soudu dne 25. 5. 2020, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Proto žalovaný vyhodnotil, že v případě žalobkyně jde o nepřipustnou žádost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a v takovém případě uvedený zákon žalovanému neumožňuje jiný postup, než zastavení řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona.
33. S takto provedeným a formulovaným hodnocením žalovaného se ztotožňuje i zdejší soud a odkazuje na něj v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobkyně uváděla nově, že se údajné výhrůžky zintenzivnily a rozšířily i na další členy její rodiny, nešlo o tzv. nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žalobkyně, neboť se stále jednalo o tatáž tvrzení o původcích těchto výhrůžek, které již byly žalovaným, a dokonce i jiným soudem vyhodnoceny jako účelové a z pohledu azylového práva v zásadě irelevantní. Soud se přitom neztotožnil s tvrzeními žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Naopak, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel a jakým způsobem jej vyhodnotil, přičemž dostatečně odkázal na obsah správního spisu a relevantní informace o zemi původu, o něž své závěry opíral. Soud znovu připomíná, že v případě opakované žádosti je žalovaný povinen nejdříve předběžně posoudit, zda tvrzené důvody podání žádosti mohou vést k věcnému projednání žádosti, anebo zda jde o skutečnosti nikterak nové, či sice nové, ale takové, které již mohl a měl žadatel o mezinárodní ochranu uvést dříve. V případě žalobkyně jde o první z uvedených případů, a proto žalovaný nebyl dále povinen zkoumat či jakkoliv znovu věcně hodnotit žalobkyní udávané důvody pro podání opakované žádosti, tak jak se žalobkyně snaží namítat v žalobě. V daném ohledu je ze stejných důvodů dle názoru soudu nedůvodná též námitka porušení § 14a zákona o azylu, neboť v případě zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu její nepřipustnosti se nelze meritorně zabývat jednotlivými důvody pro udělení mezinárodní či doplňkové ochrany; takový postup by totiž byl logicky v rozporu se smyslem a účelem uvedeného ustanovení vyloženým výše v bodě 28.
34. V rámci svého výsledku žalobkyně sice uváděla, že se v případě návratu do vlasti obává, že se začne vše znovu a vyhrůžky budou pokračovat, nijak však tyto obavy nekonkretizovala. Soud se ani z vlastní výpovědi žalobkyně při jednání nedozvěděl ničeho o podrobnostech konfliktu jejího syna s údajným důstojníkem místní policie (zda měl například na něj nějaké kompromitující materiály, či zda šlo o „pouhý“ dluh, apod.), který měl způsobit takový konflikt, že žalobkyně byla nucena se vzdát svého domu a opustit svou vlast. Žalobkyně do dnešního dne nikdy nekonkretizovala údaje týkající se osoby údajného pronásledovatele,

přestože uvedla, že v souvislosti s přepsáním nemovitosti na pronásledovatele byla vyřizovat plnou moc pro jejího ex-manžela, aby věc vyřídil. Již na základě těchto skutečností je značně nepravděpodobné, že by žalobkyně nic bližšího o osobě, na kterou měla být nemovitost údajně přepsána, nevěděla, a lze si jen stěží představit, že by se žalobkyně dobrovolně vzdávala svého jediného většího majetku bez dalšího, aniž by znala větší podrobnosti věci. Soud má za to, že kdyby měla žalobkyně skutečný strach ze svých pronásledovatelů, na které nechala přepsat svůj dům, jistě by byla schopna uvést více věrohodných detailů svého azylového příběhu, ona sama však setrvala na obecných vyjádřeních, které jsou v podstatě použitelné pro kteréhokoliv cizince, který by se nechtěl do země svého původu vrátit (typicky prohlášení „*bojím se všeho*.“). Není tak ani vyloučena verze, že žalobkyně se zbavila nemovitosti vlastněné společně s ex-manželem pouze z důvodu jakéhosi finančního vyrovnání po rozvodu a z důvodu, že již neměla zájem dále ve vlasti pobývat.

35. Žalobkyně nebyla schopna jakkoliv vysvětlit, proč by ji měl kdokoliv v souvislosti s tímto údajným konfliktem pronásledovat a vyhrožovat jí, a vlastně ani nevysvětlila, proč by ji údajní pronásledovatelé měli vyhrožovat i poté, co již svou nemovitost odevzdala. K tomu soud dodává, že žalobkyně sama žalovanému uvedla, že po přepsání domu vyhrůžky ustaly. Již v řízení o první žádosti žalobkyně uváděla značně obecná tvrzení o násilí a vyhrůžkách (rozbíjeli jim okna a dům), v opakované žádosti pouze uvedla, že se vyhrůžky zintenzivnily, protože došlo k fyzickému napadení jejího ex-manžela. U jednání soudu žalobkyně nově a v rozporu s tím, co uváděla v opakované žádosti o mezinárodní ochranu, uvedla, že by vyhrůžky začaly z důvodu obav jejich údajných pronásledovatelů, že je dá k soudu.
36. Již samotná skutečnost, že žalobkyně před soudem mění důvody svých obav oproti důvodům svých žádostí, zakládá značné pochybnosti o věrohodnosti jejího azylového příběhu. Tyto obavy jsou navíc zcela hypotetické a ničím neopodstatněné. Z informace OAMP ze dne 25. 4. 2020 o zemi původu žalobkyně přitom vyplynulo, že od roku 2014 dochází v justici k řadě reforem, které mají posílit postavení soudců a zamezit korupčním jednáním. Z informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 8. 8. 2020 dále vyplynulo, že v zemi původu žalobkyně ani nedochází obecně a soustavně k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům, přestože přetrvávají některé nedostatky v oblasti lidských práv i po řadě ústavních reforem vztahujících se k soudní moci, bezpečnostním složkám nebo policii po pádu režimu prezidenta J. v roce 2014, či po tzv. vízové liberalizaci s Evropskou unií v roce 2016. V zemi původu žalobkyně pak ústava zakotvuje úřad ombudsmana, který spolupracuje s různými neziskovými organizacemi na projektech zaměřených na sledování postupů v oblasti lidských práv v různých institucích (věznice, dětské domovy, geriatrická centra, atd.). V roce 2012 byl vytvořen Národní preventivní mechanismus při kanceláři ombudsmana, od listopadu 2017 funguje ve vlasti žalobkyně Státní úřad pro vyšetřování, který má mimo jiné vyšetřovat trestné činy příslušníků vyšetřovacích orgánů, v září 2019 byl též vytvořen nový odbor u Úřadu generálního prokurátora U., který kromě jiného vyšetřuje případy mučení a špatného zacházení.
37. Dle vyjádření žalobkyně se ona sama na žádný z těchto orgánů nikdy neobrátila, což vysvětlila pouze tím, že se „*bála, co by bylo*“. Pokud měla dále žalobkyně za to, že nucené

přepsání nemovitosti na její údajné pronásledovatele bylo nezákonné, mohla a měla se dovolávat spravedlnosti před soudem v její vlasti. Žalobkyně však ani to neučinila, protože měla strach. Soud nijak nepopírá, že soudní spory obecně, a spory o nemovitosti, obvykle nepředstavují žádnou příjemnou společenskou událost, avšak jde právě o tyto prostředky ochrany, které žalobkyně měla k dispozici k řešení své situace, přesto se o to ani nepokusila, aniž by racionálně vysvětlila své hypotetické obavy z toho, že by jí orgány její vlasti nepomohly. Vždy záleží především na potenciálním žalobci, zda bude svá práva hájit řádnou (soudní) cestou, či nikoliv, a pro tyto účely se může též obrátit s žádostí o pomoc advokátů, případně k tomu určených nevládních organizací. Žalobkyně však bezdůvodně na tyto možnosti řešení své situace v zemi původu rezignovala, přijela do ČR v rámci dočasného bezvízového styku a dále své problémy již neřešila. Nezajímala se také ani o to, jakým způsobem bude mít upraven pobytový statut poté, co její oprávněnost k bezvízovému pobytu na území ČR uplyne. Teprve poté, co zjistila, že zde již pobývá neoprávněně, požádala o mezinárodní ochranu, a když jí nebylo vyhověno, opět území ČR v rozporu s její povinností podle § 54 odst. 2 zákona o azylu neopustila, a znovu se rozhodla řešit svou pobytovou situaci pomocí (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu.

38. Celkově tak výsledek žalobkyně nepřispěl k objasnění či potvrzení verze azylového příběhu tvrzeného žalobkyní; naopak, spíše poukázal na nevěrohodnost tvrzení žalobkyně. Žádné z tvrzení žalobkyně přitom nesplňuje podmínky k tomu, aby jej žalovaný mohl vyhodnotit jako novou relevantní skutečnost ve smyslu § 10a zákona o azylu a projednat opakovanou žádost žalobkyně opět meritorně. Soud se tak ztotožnil s vyhodnocením věci žalovaným.
39. V této souvislosti soud nevešel ani na zcela obecnou námitku žalobkyně, že žalovaný použil jako podklad pro své rozhodnutí pouze informace o zemi původu z vlastních zdrojů. Žalobkyně v této souvislosti nijak neuvedla, v čem se tento postup žalovaného dotkl na jejich právech, kdy současně nijak nepopřela obsah opatřených informací o zemi původu. V daném případě nejde o věcné posuzování žádosti žalobkyně, proto žalovaný nebyl povinen opatřovat rozsáhlé podklady o zemi původu žalobkyně, neboť žádost žalobkyně posuzoval pouze z hlediska přípustnosti, přičemž dospěl k závěru, že přípustná není. Z tohoto důvodu pak zjišťoval pouze informace v rozsahu nezbytném pro závěr, zda z aktuálních informací o zemi původu žalobkyně nevyplývá jiná skutečnost, která by mohla být vyhodnocena jako relevantní z hlediska § 11a odst. 1 zákona o azylu. K tomu soud též dodává, že ze správního spisu též vyplynulo, že žalobkyně měla možnost se seznámit s podklady pro rozhodnutí, a to dne 23. 2. 2021, kdy výslovně do příslušného protokolu uvedla, že se s podklady seznámit nechce, ani se k nim vyjádřit, všechno pochopila. Nechce ani navrhnout doplnění podkladů, či uvést nějaké další skutečnosti či informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. V takovém případě se tedy tato žalobní námitka jeví soudu spíše jako účelová.
40. Obdobně lze žalobkyni na práve uvedené odkázat též v souvislosti s námitkou, že žalovaný nepostupoval tak, aby výsledek pohovoru byl dostatečně konkrétní pro účely posouzení úplnosti důvodů. K tomu soud odkazuje především na judikaturu NSS, zejména na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86, kde uvedený soud konstatoval, že „zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám

nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Z uvedeného vyplývá, že je primárně na žadateli o mezinárodní ochranu, aby jasně vyličil důvody a situaci, pro které žádá o ochranu jiného státu před státem své vlastní státní příslušnosti. Žalobkyně nejenže tvrdila prakticky stejné důvody, které nebyly již dříve shledány azylově relevantními, ba dokonce byly shledány účelovými, nijak je v průběhu správního řízení věrohodně nekonkretizovala a neučinila tak dokonce ani v žalobě či při jednání u soudu. Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, v němž bylo uvedeno, že: „správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“

41. Soud nemohl přisvědčit ani námitce rozporu napadeného rozhodnutí s čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/95/EU, ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, a potažmo ani rozporu s citovanou judikaturou ESLP o reálné hrozbě vážné újmy, neboť toto ustanovení dopadá na zcela odlišné situace, než je situace žalobkyně. Podle tohoto článku: *[s]kutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat.* V případě žalobkyně však již bylo konstatováno, že jí uváděné potíže, kterými odůvodňovala svou první žádost, a které se co do údajných původců pronásledování i způsobu pronásledování shodují s důvody její opakované žádosti, nelze hodnotit jako pronásledování nebo hrozící vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Jinak řečeno, žalobkyně nebyla vystavena pronásledování či přímým hrozbám vážné újmy, které má na mysli výše citované ustanovení směrnice. Za těchto okolností tedy dle názoru soudu nemohlo jít o „závažný ukazatel odůvodněnosti obav“ žalobkyně ve smyslu citované směrnice.
42. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí* (podtržení doplnil soud).
43. Podle § 10 odst. 4 a 5 téhož zákona (4) *[v] souvislosti s poskytnutím údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ministerstvo určí, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany je zranitelnou osobou. Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, ministerstvo dále určí, zda tento žadatel o udělení mezinárodní ochrany s ohledem na svou osobní situaci potřebuje podporu k uplatňování práv a plnění povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona, které souvisejí s řízením o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo žadateli o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, podporu rovněž poskytne, vznikne-li její potřeba až v průběhu řízení o udělení mezinárodní*

ochrany. (5) Ministerstvo informuje žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek pronásledování nebo vážné újmy.

44. Žalobkyni bylo v době poskytnutí údajů k opakované žádosti 64 let a 9 měsíců, a v době vydání napadeného rozhodnutí bez několika dnů již 65 let. Striktně vzato tedy se nejednalo o „osobu starší 65 let“, jak definuje zranitelnou osobu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, avšak soud nepominul, že se tomuto věku velmi blížila. V souvislosti s námitkou věku žalobkyně soud konstatuje, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný touto otázkou nijak výslovně nezabýval. Z poskytnutí údajů žalobkyně k žádosti však vyplynulo, že žalovaný nepominul svou povinnost zjišťovat, zda žadatel o mezinárodní ochranu – zde žalobkyně – není z některého stanoveného důvodu zranitelnou osobou, a proto postupoval v souladu s výše citovanými ustanoveními zákona, a informoval žalobkyni o možnost lékařského vyšetření v souvislosti se zjištěním známek pronásledování či újmy. Žalobkyně však této možnosti nevyužila. Žalobkyně při jednání soudu dne 18. 10. 2021 k námitce věku již nic neuvedla. K výslovnému dotazu soudu, čeho se ve vlasti v souvislosti s jejím věkem obává, uvedla pouze, že všeho. Nic dalšího dodat nechtěla. Soud tedy vyhodnotil tuto námitku jednak jako obecnou, a současně též účelovou. Žalovaný přitom z obstaraných podkladů o zemi původu žalobce nezjistil, že by lidi ve věku žalobkyně byly jakkoliv diskriminováni, anebo by jim hrozilo jakékoliv nebezpečí pronásledování či vážné újmy. Soud proto vyhodnotil tuto námitku ve stejné míře obecnosti jako nedůvodnou.
45. S věkem obvykle také souvisí zdravotní stav člověka, neboť existuje předpoklad či zkušenost, že čím je člověk starší, častěji se potýká se zdravotními omezeními nebo nemocemi, včetně nemocí spojených výhradně s vyšším věkem. Žalobkyně však výslovně uváděla, že její zdravotní stav je dobrý a je bez zdravotních omezení. Shodně uváděla též v řízení o své první žádosti. K tomu žalovaný v rozhodnutí o první žádosti žalobkyně na str. 7 při zvažování splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou tzv. „humanitárního azylu“ podle § 14 zákona o azylu, konstatoval, že žalobkyně je zcela právně způsobilou dospělou osobou, nedoložila přitom, že by její pracovní schopnost byla jakkoliv ztížena, a že by si v důsledku toho nemohla po svém návratu zajistit prostředky k životu prací, ani netvrdila, že by jí v tom bránil špatný zdravotní stav. Její zdravotní stav tedy nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Žalobkyně pak v rámci řízení o opakované žádosti netvrdila, že by v tomto ohledu došlo k nějaké výrazné změně, ač to bylo její povinností, pokud by tomu tak skutečně bylo. Jelikož tedy žalovaný neměl v tomto ohledu žádné indicie od samotné žalobkyně, ani ze skutečností, které sám v průběhu řízení zjistil, se domnívat, že by žalobkyně byla zranitelnou osobou, která by vyžadovala zvláštní zacházení, nebyl dle názoru soudu ani povinen se k této otázce nijak výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjadřovat. I tuto námitku soud proto považuje za nedůvodnou.
46. Pokud jde o námitku porušení § 50 správního řádu, soud v první řadě uvádí, že žalobkyně nekonkretizovala, v kterém konkrétním odstavci tohoto ustanovení spatřuje postup žalovaného v rozporu, a tato námitka tak zůstala pouze v obecné rovině. Soud k tomu rovněž v obecné rovině dodává, že nemá pochybnosti o dostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaným, který je dostatečně podpořen obsahem správního spisu.
47. V případě podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu zákon nevylučuje opětovný plný přezkum tvrzeného azylového příběhu cizince. Dojde k němu však pouze za

zpřísněných podmínek stanovených v § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to z důvodů, které soud již vyložil výše (viz zejména bod 22.). Tyto důvody však v případě žalobkyně splněny nebyly.

48. Soud proto neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v případě žalobkyně byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti z důvodu, že neuvedla žádné nové skutečnosti relevantní ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tyto závěry žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil a jejich opora je doložená správním spisem, zejména vlastními tvrzeními žalobkyně jak v řízení o první, tak o druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobní námitky tak nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

49. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. října 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně